

NANCY SPRINGER

ENOLA HOLMES

Siyah Fayton Vakası





Eksik Parça Yayınları

Siyah Fayton Vakası- Bir Enola Holmes Gizemi 7
Nancy Springer
İlk olarak aşağıdaki isim ile İngilizce basılmıştır:
Enola Holmes and The Black Barouche
Copyright © Nancy Springer 2021
Çeviri © Eksik Parça Yayınları 2025

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
Çevirmen: **Hülya Key**
Yayına Hazırlayan: **Demet Çaltepe**
Sayfa Tasarımı: **Sude Akbaş**
Kapak Tasarım Uygulama: **Artemis İren**
Kapak Tasarım: **Şevval Topdağ**

Baskı ve Cilt: **MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882
MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Ekim 2025
ISBN: 978-625-5874-59-7

Türkçe yayın hakları, Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

📷 [instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)
📘 [facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)
📺 [youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)
📺 [tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)
📺 [x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)
www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul
Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55
www.ikiayayincilik.com.tr

Eski dostum Teanna Byerts'a

Önsöz

Sherlock Holmes, 1889

DÜNYANIN İLK ÖZEL DANIŞMAN DEDEKTİFİ OLARAK SEÇKİN kariyerimden haberdar olanlarınız, bir başka Holmes'ün, en küçük kardeşim Enola'nın son zamanlarda Londra'da bana benzer türde bir faaliyet göstererek sansasyonel bir şekilde ortaya çıktığından habersiz değildir. Pek çok kişi onun arsız bir şekilde halkın ilgisini üzerine çekmesini hem çok ayıp hem de içler acısı buldu ve bazıları da onu kontrol etmekteki başarısızlığımı sorguladı. Bu nedenle bana verilen önsöz yazma fırsatını, Enola Eudoria Hadassah Holmes ile yaşadıklarımı mantıklı ve tarafsız bir şekilde kaleme alma fırsatı vereceği için memnuniyetle karşılıyorum.

Duygusallığa kapıldığım yolundaki şüphelerden kendimi bir an önce arındırmak için kız kardeşim Enola ile ilgili hiçbir çocukluk anım olmadığımı belirtmemeye izin verin; gerçekten de onu 1888 yılının Temmuz ayına kadar doğru dürüst tanıımıyordum bile. 1874 yılında o doğduğunda, eğitimime devam etmek için evden ayrılma ve kendi başıma yaşama noktasındaydım; aslında, onun dünyaya gelişiyle birlikte evdeki düzenin bozularak tatsızlaşması nedeniyle ayrılışımı hızlandırdım. Sonraki birkaç yıl boyunca onunla yalnızca ara sıra ve yalnızca bir beyefendinin pasaklı ve gelişmemiş bir insan örneğine karşı duyduğu doğal tiksinti içinde bir araya geldim. Babamızın cenazesi sırasında dört yaşındaydı ve

hâlâ burnunu temiz tutmaktan acizdi. O dönemde onunla herhangi bir mantıklı konuşma yaptığımı hatırlamıyorum.

Onu 1888'in Temmuz ayında bir daha görene kadar on yıl geçti.

Bu görüşme normal bir vesileyle olmadı. Annesinin —annemizin— beklenmedik ve açıklanamayan bir şekilde kayboluşu genç Enola'nın ağabeyim Mycroft ve beni Londra'dan çağırmasına neden olmuştu. Trenimiz kırsaldaki varış noktamıza yanaştığında, Enola bizi tren istasyonunda bekliyordu, yavru bir leylekten farksızdı. On dört yaşında bir kıza göre oldukça uzun boyluydu, kemikli bacaklarını kapatmayan bir elbise giymişti ve ne eldiveni ne de şapkası vardı; rüzgâr saçlarını adeta bir karga yuvasına çevirmişti. Mycroft ve ben onun bir sokak çocuğu olduğunu düşündük ve bize “Bay Holmes ve Bay Holmes?” diye sorana kadar onu tanıyamadık. Terbiye edilmemiş bir sipa gibi olan kızın, Mycroft'un soruları karşısında kafası karışmış gibiydi. Gerçekten de atalarımızın evi olan Ferndell Malikânesi'ne vardığımızda, kız kardeşimin belki de tipik bir kadından biraz daha beyinsiz olduğunu düşündüm.

Olay yerine vardığımızda, Mycroft ve ben annemizin kaçırılmadığı, oy hakkı savunucusu olduğu için kaçtığı sonucuna vardık. Bu bizi pek ilgilendirmiyordu, çünkü annem üreme görevini yerine getirmişti ve yaşı itibarıyla artık işe yaramazdı ve bir de uslanmazdı. Ancak Enola için bir şeyler yapılması gerektiğinden, onu kurtarmak için belki de çok geç olmadığını düşündük. Saçma sapan itirazlarını göz ardı ederek, onu görgü kurallarını öğreneceği yatılı, mükemmel bir kız okuluna yerleştirmek için girişimlerde bulunduk ve sonunda da evlendirmeyi umduk.

Görevimizi yerine getirdiğimiz duyusuyla Mycroft ve ben Londra'ya döndük.

Ancak kız kardeşimiz hiçbir zaman okula varmadı. Okula gitmek üzere çıktığı yolculukta ortadan kaybolmayı başardı.

Buna nasıl cüret edebildi? Nankör kız!

Takip eden günler boyunca ben, dünyanın en büyük dedektifi Sherlock Holmes, tüm becerimi muhtemelen erkek kılığına gir-

miş aptal bir kaçak kızın izini sürmeye adadım — ama hiçbir iz bulamadım. Derken, Scotland Yard'dan Müfettiş Lestrade, beni çok üzecek bir haber verdi:

Kız, bir dul kimliğine bürünmüştü.

Bir dul! İlk kez onu küçümsemiş olduğumu fark ettim. En azından biraz beyni varmış çünkü dul kılığın girerek yüzünü tamamen saklamış, yaşına on ya da daha fazla yaş eklemiş ve herhangi birinin kendisine yaklaşmasının önüne geçmişti.

Ancak dul bir kadının matem kıyafeti içinde dikkat çekiyordu. Onun Londra'ya kadar, oraya gitmeye cesaret edebildiğine inanamadan takip ettim — ve Scotland Yard'da kendisini kaçırانların elinden dul bir kadın tarafından kurtarılan aristokrat bir delikanlıyla karşılaştım! Ancak delikanlı bana onun artık kelebek gözlük takan evde kalmış bir kız gibi giyindiğini söyledi.

Onu bulmak ve Londra'nın tehlikelerinden kurtarmak için çabalarımı iki katına çıkardım. Ne yazık ki başkalarına gösterebileceğim bir resmi yoktu. Hiç fotoğrafı çekilmemişti. Ama elimde annemin ona verdiği çok ilginç ve çözümleri olan bir şifre kitapçığı vardı. Böylece ikisinin *The Pall Mall Gazette*'in kişisel ilan sütunları aracılığıyla gizlice iletişim kurduklarını keşsettikten sonra, annemmişim gibi davranarak Enola'yı benimle buluşmaya davet eden kendi ilanımı yayınlattım. Ama bir şekilde numaramı anlamıştı. Ben British Museum'da onu yakalamak için beklerken o, daireme girmeyi başardı ve kitapçığı çaldı! Ev sahibem onun sonbaharın soğuşunda titreyen zavallı bir dolandırıcı gibi görüldüğünü söylediğinde, aslında müzeden çıkarken onun yanından geçip gitmiş olduğumu anladım!

Küçük Enola için şimdi daha da endişeliydim ve onun gerçekten yoksul olabileceğinden korkarak araştırmamı gecekondu mahallelerinde yoğunlaştırdım. Burada, dondurucu bir kış gecesi, yoksullara hizmet eden, siyah bir kıyafete bürünmüş, dilsiz olan Sokakların Rahibesi ile tanıştım. Hatta kendisi bana bir bisküvi verdi. Kısa bir süre sonra bu rahibe baygınlık geçiren bir kadını

kollarıma bıraktı ve kısaca ona zarar veren caninin kimliğini bana söyledi. “Dilsiz” rahibenin sesini tanıyınca rahibenin benim kız kardeşim olduğunu anladım ve şok oldum! Onu yakalamaya çalıştım ama beni bir hançerle savuşturdu ve gecenin karanlığında kayboldu. Londra’daki hiçbir polis onu bulamadı. Yenilgiye uğramış bir şekilde sabah daireme döndüğümde, kıyafetini çıkarıp atılmış bir şekilde orada buldum! Ben onu ararken o benim odama saklanmıştı. Ne küstahlık ne cüret ne cesaret!

Ve bu arada, kadını kurtarmak için canıye hançeriyle ciddi şekilde saldırmıştı. Görünen oydu ki kız kardeşim Enola kendi başının çaresine bakabilirdi ama lanet olası, Londra sokaklarında yabani bir şekilde büyümesine izin verilemezdi. Onu kurtarmak zorundaydım. Ancak tüm çabalarım rağmen kendisinden hiçbir iz bulamadan kış, bahara döndü.

Sonra bütün dikkatimi sevgili dostum Dr. Watson’ın akıl almaz bir şekilde ortadan kaybolmasına verdim. Bir hafta boyunca ne yemek yiyebildim ne de uyuyabildim, ağabeyim Mycroft da öyle, ama ondan hiçbir iz bulamadık. Ve onu kurtaran biz değil ama kız kardeşimiz oldu! Gazetelere verilen bir mesaj bizi doğruca zavallı Watson’a götürdü; Watson bir akıl hastanesinde tutsaktı ve mesaj E.H.- Enola Holmes imzasını taşıyordu.

Bunu söylemekten gurur duymuyorum ama, bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Londra’nın neresinde yaşadığı ya da günlük yaşamını nasıl idame ettirdiği hakkında da hiçbir fikrim yoktu. Sevgili okuyucu, lütfen bir zamanlar kollarıma teslim ettiği baygın hanımefendiyi hatırlayın. Watson’ın dönüşünden kısa bir süre sonra aynı hanımefendi, bir zorla evlendirme planının kurbanı oldu ve onu kurtarmam için beni tuttular. Bu görev, onun esir tutulduğunu düşündüğüm malikâneye gizlice bir gece ziyareti yapmamı gerektiriyordu. Tamamen siyahlar giymiş ve yüzümü karartmış bir şekilde arka bahçeye girdim ve malesef bir yardan aşağı atladım! Sonradan oldukça derin bir çukur olduğunu anladığım yere düşerek bileğimi fena hâlde incittim.

Gururumu da öyle. İnsan şehrin göbeğinde bir “hendek çiti” ile karşılaşmayı beklemez, ancak orada bir tanesine yakalanmış-tım bile ve hatta dışarı çıkmayı deneyemiyordum. Ayak bileğim o kadar şişmişti ki rahatsız kayaların üzerinde otururken botumu çıkarmak için çakımla bağcıklarımı kesmek zorunda kaldım. Zifiri karanlıkta bunu yapmaya çabalarken, alçak sesle küfrettim.

Başımın üzerinde bir yerde bir genç kız sesi “Ne kadar ayıp,” diye benimle dalga geçti.

Ağzımın bir karış açık kaldığından eminim. O kadar büyük bir şoka girmiştım ki nefes almayı becerip “Enola sen misin?” diye sorana kadar nerdeyse boğuluyordum.

Evet, oydu. Bana konyak ve sargı bezi fırlattı, sonra tırmanması imkânsız gibi görünen bir ağaca tırmandı, üstelik hayret edilecek bir şekilde dişlerinin arasına sıkıştırdığı bir iple. İpi sabitledikten sonra büyük bir maymun gibi, içinde mahsur kaldığım hendegin uzak tarafına atlayarak indi. Çıkabilmem için ipi bana vermesini bekledim, ama hayır, hapsedilmiş hanımefendiyi kurtarmak için kendi başına dörtnele gitmeye başladı ve malikânenin lordu bir av tüfeğiyle çıkıp üzerimize ateş etmeseydi, bugün o çukurda çürüyor olabilirdim! Sonraki korku dolu birkaç dakika içinde Enola beni hendekten çıkarıp çitin üzerinden geçirerek uzaklaştırdı. Yaralı ayağım o kadar işe yaramazdı ki topallayarak ilerlemek için onun omzuna tutunmam gerekti. Güvenli bir yere ulaştığımızda ağabeyim Mycroft’un, neden Enola’ya gitmesi için izin vermek zorunda hissettiğimi asla anlamayacağından ve beni affetmeyeceğinden emindim. Ama minnettarlığım ve onurum beni buna zorladı. Kız kardeşimle el sıkıştık ve sonra vahşi bir bozkır midillisi gibi yeleleri uçuşarak uzaklaşp özgürlüğe koştu. Pantolon değil de etek giydiğini fark edince rahatladım.

Sadece iki gün sonra, zorla evlendirilmekten *kendisinin* kurtardığı talihsiz hanımefendiyi bana emanet etti. Bundan sonra kız kardeşimi, bir sonraki ay Florence Nightingale’in evinde tamamen

bir tesadüf sonucu karşılaşmamızın dışında bir daha görmedim. Enola kendini bir akademisyen gibi göstermek amacıyla gözlük ve erkekse bir şapka takmış, mürekkep lekeli eldivenler ve koyu renk, dar bir elbise giymişti ama nihayet onu hemen tanıma başarısı gösterdim. Kaçtı. Evin en üst katına kadar peşinden gittim ama o bir pencereden, ulu bir meşe ağacından aşağıya inerek kaçtı ve bir tavşan gibi uzaklaştı.

Kendisine hem kızgınlık hem de hayranlık duyarak Bayan Nightingale'in beni görevlendirdiği Tupper adında kayıp bir kadını bulma işine koyuldum. Araştırmalarımı yaptım ve ertesi gece zavallı, cılız bir ihtiyar kılığına girerek görkemli bir evin etrafında para dilenirmiş gibi dolaşmaya başladım. Sade giyimli ama aristokrat olduğu her halinden belli olan bir hanımefendi önümden karşı tarafa geçti, evin yolu boyunca ilerledi ve hafifçe kapının pirinç tokmağını vurdu. Bu Enola'ydı! O tehlikeli yere girmeden önce durduramayınca, onu pencerelerden izlemeye koyuldum; gerçekten de onun güvenliği için o kadar endişeliydim ki, üst kata yönlendirildiğinde ben de evin duvarına tırmandım. Sarmaşıklara tutunmuş, içeriye görmek için yüzümü cama dayamışken, doğrudan bana baktı ve göz kırptı! O kadar şaşırmıştım ki neredeyse kontrolümü kaybedip düşecektim. Bundan sonrasında, artık alışlageldiği üzere, beni alt etti. Ön kapı açıldığında ve ben kötü adamı Japon güreşi ile oyalarken Enola, elbette Tupper adlı kadınla arka yolda kaybolup onu Nightingalelerin evine, güvende olacağı bir yere götürdü.

Ertesi gün, bir kulak trompeti aracılığıyla bağırarak yapılan konuşmadan, zavallı, sağır ve yaşlı Bayan Tupper'ın Enola'nın ev sahibi olduğunu anladım ve Enola'nın onu Nightingale evinde ziyaret edebileceği sonucuna vararak heyecanlandım. Daha sonra Reginald adındaki bir dostla birlikte gizlenerek onu beklemeye başladım. Nightingalelerin evine her gün düzinelerce insan giriyordu ve soluk yüzlü kız kardeşimi ararken, üç kumaştan oluşan özenli bir mavi elbise giymiş oldukça hoş bir hanıme-

fendiye hiç dikkat etmedim ama kız kardeşimin uzun zamandır beslediği Collie cinsi köpeği Reginald iniltir çıkardı ve tasma-sını çekiştirdi! Ona doğru gitmesine izin verdim ve “hanımefendi” köpeği kahkahalar ve gözyaşlarıyla karşılayıp kucaklamak için hiç tereddüt etmeden yere oturduğunda buna inanamadım! Tepeden ona baktığımı görünce yüzüme gülümsedi ve kalkmak için elimi tuttu. Sanırım artık ona başka bir anlamda “tepeden bakmadığımı” hissetmişti.

Böylece yeniden bir araya geldik. Hiç sorun yaşamadığımız sonucunu çıkmasın; aynı gün beni yine atlattı. Ama iletişimimiz devam etti ve sadece birkaç gün sonra onu, en hanımefendi kılığıyla, ağa-beyimiz Mycroft’la aynı arabaya bindirmeyi başardım. Mycroft, sürprizlerle dolu kız kardeşinin Londra’nın tersaneler labirentinde kayıp bir düşesi bulmasına yardım ettiği bir akşam geçirdikten sonra benim vardığım sonuçların hemen hemen aynısına vardı:

Enola’nın korunmaya ihtiyacı yoktu.

Enola’nın yatılı okula gitmesine gerek yoktu.

Enola’nın evlendirilmeye de ihtiyacı yoktu. Gerçekten de gafil avlanarak onunla evlenecek erkeğin Tanrı yardımcısı olsun.

Ertesi gün, Enola’nın on beşinci doğum gününde, üçümüz birlikte evimde çay içip pasta yedik. Kısa süre önce aldığımız bir mektup sayesinde annemizin neden kaçtığını öğrendik: günleri sayılıydı, onları toplumun dayatmalarından uzakta özgürce geçir-mişti ve artık hayatta değildi. Enola birkaç damla gözyaşı döktü ama yüzünde gülümseme de vardı; annesi artık yoktu ama ağa-beyleri vardı. Mycroft onunla barışmıştı ve ben de ona değer ver-meye başlamıştım. Her şey yolundaydı.

Ya da ben beklentilerime uygun olarak öyle düşünmüştüm ve onun benim vakalarımından birine o koca burnunu sokabileceğini öngörememiştim...

Birinci Bölüm

AĞABEYLERİMLE 1889 YAZINDA BARIŞTIKTAN SONRA AĞUSTOS ayını köpeğim Reginald ile oldukça mutlu bir şekilde geçirdim ve çocukluk evim olan banliyödeki Ferndell'i ziyaret ettim. Dahası, Londra'ya ve Profesyonel Kadınlar Kulübü'ndeki biraz sıradan olsa da çok güvenli odama döndükten sonra, kayısı rengi fuları, hafif kabarık omuzları ve dar bir eteği olan hoş bir yeni elbise satın aldım. Beni başka hiç kimse gibi değil, zayıf bedenimle ben gibi gösteren bir elbise! Sonunda ve en tesadüfî şekilde, tam da kendimi Sherlock ve Mycroft'tan gizlemek için artık göğüs takviyesi ve kalça şekillendiricilerine ihtiyaç duymadığım bir zamanda "kum saati" gibi görünmek moda olmaktan çıkıyordu! Ağabeylerimi gerçek Enola Holmes olarak tekrar görmek için sabırsızlanıyordum.

Fakat günler geçti, bir hafta geçti, iki hafta geçti, Ağustos bitti, Eylül geldi ama onlardan bir haber alamadım.

Moralim bozuldu. Kendimi bir kez daha, fazlasıyla yalnız hissettim. Bu benim kaderimdi galiba, zaten adım Enola, tersten yazıldığında "yalnız" anlamına geliyor. Kayısı fularla uyumlu bir şapka almak istiyordum ama bu hoş işi düşünmek bile beni yerimden kaldıramadı. Bu nedenle güneşli bir öğleden sonra mağazaları dolaşmak yerine kulübün salonunda pinekliyordum ki bir hizmetçi bana pirinç bir tepsinin üzerinde bir not getirdi ve "Beyefendi cevabınızı bekleyeceğini söyledi, hanımefendi," dedi.